

ZŮSTALY MI DĚTSKÉ OČI

Rozhovor s Evou Spoustovou, ženou, která mimo jiné propůjčila hlas Gedžitce z Rychlé rotty, zabývá se velkou část života dabingem, vyučuje jevištní řeč na DAMU, studuje čínskou medicínu a je to zkrátka pozitivní Spoušť.

Na Pikniku jsi jako lektorka jevištní řeči letos podruhé. Můžeš porovnat loňský a letošní ročník?

Pro mě je to velká změna. Za prvé mi přišlo, že Volyně nakvetla. Buď jsem byla loni nepozorná a nebo se fakt něco stalo, protože když jsme přijížděli autobusem, tak mi přišlo městečko velmi hezké a malebné. A také se mi poštěstilo, že mám v semináři 12-13 seminaristů, kdežto loni jsem měla čtyři a časem se přidali další dva. Takže jsme letos stihli zase o kus víc práce. Pokaždé je seminář samozřejmě trochu jiný. Nemám striktně stanovený program a počkám si na témata, která se vynoří, co je důležité pro účastníky, protože nemáme moc času. A témata se vynořují cestou...

A co se už vynořilo?

Vynořuju se velká potřeba technických cvičení hravější formou, než jsem to dělávala například dřív. A taky, aby se lidi přestali tolik soustředit na to, jestli jsou v daném okamžiku správně nebo špatně. Aby se přestali tak kontrolovat, přestali být blokováni nepřetržitou analýzou a víc si hráli. Pak některé procesy vyjdou překvapivě samy.

Máš asi aktivní skupinu, protože se rozhodla, že budete pracovat i během diskusí...

Jenom se rozhodli, že upustíme jednu diskusi a nabereme si toho víc. Říkám tomu, že se skáče z jednoho zaječícího hřbetu na jiný zaječící hřbet. Pořád zaměřujeme ohnisko pozornosti jinam, protože těch zajců, na jejichž hřbetech jedeme, je strašně moc. Tím, jak jde o psychosomatiku, má to v sobě moc věcí, které hrají dohromady.

A co se během roku změnilo u tebe?

Na DAMU, kde jsem zaměstnaná, mám zkušenost s činohrou. Skončil mi čtvrták a nedostala jsem už příležitost pracovat v prváku. Tak přišla nabídka od Jirky Havelky, abych přestoupila na alternu, kde osvojují nový výukový program. A to se mi líbí, naučím se nové věci. Původně jsem vystudovaný loutkář, tak se tam zase vrátím. Uvidíme, jaké to bude...

Jak vnímáš rozdělování různých druhů divadla?

Vůbec divadlo nerozděluju. Buď je divadlo dobré nebo špatné. Buď ve mně cosi zarezonuje, najdu své téma, nebo ne. Je mi úplně jedno, jestli přitom někdo pracuje s materiálem, s okamžitou představou a improvizuje, nebo jestli je to naučná přednáška a ten člověk mě zajímá, nebo jestli je to velmi složitě hraná činohra. V každém případě musím vědět, v jakém žánru se pohybuju, když jsem režisér nebo dramaturg, tak naopak ve chvíli, kdy sedím v hledišti zůstávám divákem. Nejsem schopná dívat se na věci profesními očima, když nemám profesní funkci. Zůstaly mi dětské oči.

Stále jsi studentkou tradiční čínské medicíny?

Musela jsem to po dvou letech vzdát. Doktoři studují...

dokončení rozhovoru najdete na straně 8

D. Farr: Brýle Eltona Johna

FOTBAL JE ZÁSTUPNÁ VĚC

*Rozhovor nejen o fotbale s vedoucí souboru Exil Pardubice Kateřinou Prouzovou a režisérkou inscenace
Brýle Eltona Johna Zuzanou Novákovou*

Máte rády fotbal?

Z: Když je to dobrý fotbal, tak jo.

K: Nemám ráda fotbal, je mi úplně ukradený. Ale myslím si, že tahle hra je i pro lidi, kteří sport nemusí. Fotbal je zástupná věc, mohl by tam být jakýkoliv jiný zájem nebo životní smysl.

Z: Na druhou stranu, když na to zvu své známé nebo rodinné příslušníky svých kamarádek, lákám je na fotbal a oni to berou jako dobrou udičku. A přijdou, i když běžně do divadla nechodí. Je to o skutečné události, která se stala, Watford, klub ze čtvrté divize, opravdu zvítězil v Anglickém poháru. Hra je psaná na žádost skutečného klubu. Používáme i známé komentáře z Youtube, který je skutečný, není nahraný.

Takže jste nemuseli všichni jet povinně na zápas Sršňů?

Z: Ne, ale Andrejka, která hraje Amy, si musela pro nějaké rady dojít k opatovickým fotbalistům. Říkala, že bude trénovat driblování s míčem.

K: Je pravda, že před představením, když se všichni normální herci rozmlouvají, ona se rozkopává.

Z: Jednou jsme hráli v Opatovicích a přišli taky fotbalisti. I když to není jen o

fotbale, tak je to téma vtáhne a přiláká.

Spojujete tedy divadelníky a sportovce?

K: Když člověk něco dělá - a je fakt jedno jestli hraje divadlo nebo sportuje - má ten sen, chce se někam dostat, tak jde za tím a chce si to užít. Je jedno, jestli je to fotbalista, rockový hudebník nebo amatérský divadelník.

Jak jste na tuto hru narazily?

K: Brýle Eltona Johna jsem měla dlouhá léta v šuplíku. A jak to v amatérském divadle chodí, ne vždycky je příznivá konstalace text dělat. Vždycky není v souboru ideální složení. Pak Zuzka říkala, že by chtěla udělat komedii. Zrovna jsem dělala v něčem jiném, tak jsem jí scénář dávala se slzou v oku, protože jsem si ho chtěla nechat pro sebe. Jako principálka souboru mám z představení radost.

Z: Do představení jsme se pustili hlavně proto, že jsme měli Aleše Dvořáka, který přesně zapadal do mé představy. Kdybychom ho neměli, tuhle hru bychom nedělali. Několik dalších jeho spoluhráčů na téhle hře trochu vyrostlo. Byla to pro mě cesta, kdy je Aleš táhnul.

Kam v divadle Exil směřujete dramaturgickým plánem?

K: Chceme dělat komedie, ale chceme v nich mít takové to „ale“, aby tam vždycky bylo i vážnější téma. Aby nešlo o klasickou řachandu. Aby si lidi řekli, že se jich to týká, že všechno není jen veselí. Máme na repertoáru komedie, dramata i muzikály. Jdeme do třinácté sezóny – divadlo se vyvíjí a posouvá dál. Třeba před pěti lety, bych vůbec nevěřila, že bychom někdy mohli dělat muzikály. Tím, že jsme sehnali člověka, který naučil nezpěváky zpívat, otevřela se i tahle možnost.

-leh-

DS EXIL PARDUBICE – FC FARR 0:1

Bláznivá komedie „BRÝLE ELTONA JOHNA“ Davida Farra v podání Divadelního spolku EXIL z Pardubic „jehož tým dnes spadl do nižší soutěže, protože prohrál zápas o udržení v první divizi“, mohla být skvělým diváckým zážitkem. Kdyby ovšem nedošlo k tomu, k čemu došlo. Vezměme si tedy elektronickou tužku a pojďme si celou situaci vrátit a upozornit na její klíčové momenty.

„V dopoledních devadesáti minutách jsme se stali svědky smutného úpadku skvělého klubu...“ který velmi dobře připravený anglický FC FARR zcela rozložil svými připravenými situacemi a skvěle rozehranou hrou, která - na rozdíl od herního přístupu pardubického EXILU - fungovala již od prvního momentu. Zatímco hráči EXILU se zoufale plouží ve vytyčeném prostoru, ale dosti často i mimo něj, FC FARR neúnavně, s noblesou sobě vlastní, dál diktuje hru svému soupeři, který ji ovšem není schopen absolutně přecíst.

Ze stínů postav „hráčů“ EXILU podává jednoznačně nejlepší výkon BILL DVORAK se schopnou, leč ne vždy přesvědčivou nahrávačkou JULIE MOLIC, kdy ovšem ani oni nezvládají neustálé změny tempa hry protivníka, včetně proměn jeho herního stylu. Strategie trenérky ZUZANY NOVAK byla nedůrazná a s postupujícím časem také stále méně důsledná. Hernímu projevu českého EXILU nepomohlo ani časté střídání hráčů na hřišti. Jejich fatální neschopnost jakékoliv nahrávky byla jen další šancí pro FC FARR převzít míč a nadále diktovat hru.

Jinak fyzicky i mentálně dobře připravený EXIL působil zaskočeně a nejistě. Absence jakékoliv radosti ze hry jen vršila další a další chyby a nakonec donutila český tým soustředit se pouze na obranu, čímž byl definitivně zahnán do kouta, bez jakékoliv další možnosti přejít do protiútoků. I přes nesčetné fauly ze strany EXILU vůči - nutno podotknout - silnému anglickému soupeři, se nedařilo českému týmu změnit hru. Naopak řada jeho promarněných situací jen neustále dávala vyniknout brilantnímu hernímu projevu protivníka.

A tak celkem po právu jedinou, a zároveň také vítěznou branku, vstřelil anglický FC FARR „hlavou“, na což ovšem EXIL nebyl absolutně schopen odpovědět. „Poslední minuty zápasu odtikaly v naprostém tichu. EXIL sestoupil.“

Reportáž ze zápasu od Jaromíra Hrušky

Mně se hra určitě líbila. Když jsem si četl, o čem má hra být, čekal jsem, že bude víc komediální. Spíše mě zaujalo, že šlo o tragikomedii a místy jsem tragedii cítil víc než komedii.

Jan Katzer, Divadelní spolek Haná

Jsem tady dneska poprvé, zatím se mi to líbilo, uvidíme, jak se to bude vyvíjet dál. Nevadilo mi, že se hrálo o fotbale, přišlo mi, že je to pro všechny kategorie. Pro ženy, pro muže, pro mladé i pro starší.

Lenka Tylová

Nám se to každopádně líbilo. Nasmáli jsme se. Výborní herci. Přijíždíme sem příležitostně, bydlíme 15 km odtud. Ani nám nevadilo, že to je o fotbale, vlastně fotbal nesnášíme, ale tady to nevadilo.

Skupinka z Vimperka

Bill byl dobrej. Dan, Shaun a Tim – to ani nevím, nebylo jim moc vidět do obličejů skrze kapelové čepice. Amy se mi líbila, že umí s míčem. Julie se tak strašně moc pohybuje po jevišti, že by bylo hezké ji na chvíli zastavit, aby si ji člověk užil. Hrozně moc slov, vše se nám vysvětluje, i když to už chápeme. A v textu jsou sem tam nesrovnalosti. Asi bych si zašel na zápas Sršňů.

fotbalista

DS Žďár, Žďár nad Sázavou / režie: Martin Blažíček

L. Smoljak: Hymna aneb Urfidlovačka

DĚLAT CIMRMANY BYCH SE ASI BÁL

Rozhovor s režisérem Martinem Blažíčkem

Smoljakova Urfidlovačka se na českých jevištích moc nehrává, proč jste se pro ni rozhodli?

Spolupracujeme s Honzou Hrubcem, který je absolventem DAMU. A pan Smoljak Hymnu napsal pro jeho ročník jako ročníkovou hru. Když jsme hledali, co bychom mohli hrát, navrhnul nám tento titul. Chtěli jsme nějakou hru s inteligentním humorem a řekli jsme si, že se to docela hodí, protože pan Smoljak zemřel, takže ji hrajeme na jeho počest.

Viděli jste tu původní verzi, kterou hráli studenti DAMU?

Ne, jejich verzi jsme neviděli. Hymnu pak hrál i Studio Láda, které založil Ladislav Smoljak, ale přiznávám, že jsem se na hru do této chvíle vůbec nepodíval, abych nebyl ovlivněný. Jsme asi třetí soubor, který Hymnu uvedl.

Jak se soubor tvářil na to, že bude hrát inscenaci o státní hymně?

Hra má dvě části a začínali jsme je zkoušet odděleně, takže herci skoro netušili, co dělá sbor v první půlce a sbor zase netušil, jak vypadá divadlo po nich. Dohromady jsme to skládali až později. Řekl bych, že hymna a téma češství je i v dnešní době aktuální.

Nevyčítají vám někdy diváci, že si ze státní hymny děláte legraci, že ji zesměšňujete, že se to nedělá?

Reakce jsou spíš úplně opačné. Lidé si uvědomují, že hymna něco znamená, že to není jen nějaká písnička, která se hraje po výhře na mistrovství v hokeji, ale že má nějaký význam a historii.

V představení hodně mluvíte německy, nesetkáváte se s tím, že diváci dialogům nerozumí?

S tím se někdy setkáváme. Ale už pan Smoljak kdysi, když se ho na stejnou věc ptali, odpověděl:

„No, ale to není naše chyba.“ A vzhledem k tomu, jak je náš národ úzce spjatý s Německem, je pravda, že to do hry patří.

Z Hymny „čouhá“ specifická poetika Divadla Jára Cimrmana, se níž se soubory, které chtějí dělat něco „cimrmanovského“ dost často potýkají. Chtěli jste se jí nějak přiblížit? Snažili jsme se to dělat jinak než Cimrmani, kteří

se podle mě nedají kopírovat. Doufám, že to je z výsledku poznat. Hymna taky nejsou zcela typičtí Cimrmani, je to pouze Smoljakova hra. Na to jsme si troufli, ale nevím, jestli bychom si troufli i na typické a všeobecně známé Cimrmany, toho bych se asi bál.

Když tedy nebudete dělat Cimrmany, co nového chystáte?

Další premiéru budeme mít za měsíc a bude to klasická Zelňačka.

-das-

URFIDLOVAČKA ANEB WO IST MEIN HEIM

Divadelní spolek Žďár, o.s., Žďár nad Sázavou si pro svou produkci vybral hru Ladislava Smoljaka Hymna aneb Urfidlovačka, kterou autor napsal pro své volné sdružení divadelníků Studio Jára (později Studio Láďa). A nutno říci, že to byla volba více než šťastná. Ladislav Smoljak zůstal i zde věren mystifikačnímu duchu cimrmanovské poetiky. Uvádí nás do „předtylovského“ období a zaměřuje svou pozornost na svár českého a německého živlu v tehdejší Praze, přičemž se nevyhýbá ani židovské menšině, která na tomto sváru profituje.

Pražský Žid Mareš, který jediný mluví oběma jazyky a říká si příznačně univerzální, je požádán jak českými ševci, tak německými krejčími, aby jim pro jejich cechovní slavnosti složil hymnu. Nemůže to pochopitelně dopadnout jinak, než že obě hymny jsou totožné, ovšem české chybí textová část. Ta vznikne později, až se syn českého ševce Kajetána naučí německy a bude schopen přeložit text do češtiny. Za to se může oženit s Gertrudou, která hovoří pouze německy a kterou miluje. Tuto základní dějovou kostru pojednává autor se značnou dávkou nadsázky, která se projevuje především ve verbální rovině a ve svěbytně vybudovaných slovních situacích, které hýří ironií, sebeironií, paradoxem, dovedením motivů ve své doslovnosti až ad absurdum. Skvostná je například ta, ve které Žid Mareš vysvětluje svou „univerzálnost“ nebo nedorozumění způsobené onikáním a další.

Soubor v čele s režisérem Martinem Blažíčkem velmi dobře odhadl jevištní možnosti předlohy a jako základní herecké výrazové prostředky používá v tomto případě velmi účinnou záměrnou naivitu a přímočarost, známou zejména z tzv. sousedského divadla. Ke cti všech členů hereckého kolektivu slouží, že udrží přesnou míru těchto prostředků po celou dobu inscenace, takže jejich projev nese známky nefalšované bezprostřednosti a autenticity. Došlo tak ke vzácnému propojení tematické roviny (výše popsané sousedské vztahy) s rovinou formální. Inscenace žďárského souboru zachovává i autorem předepsaný formát, tj. první část tvoří přednáška a druhou samotná hra. Přednáška v tomto případě však připomíná ty cimrmanovské opravdu jen vzdáleně, což je dáno přesným a osobitým projevem Jiřího Maruše jako hudebního historika a především skvělým smíšeným pěveckým sborem, jehož praktické ukázky všech hymen, které prošly českými dějinami (včetně německé či sovětské), byly opravdovou divadelní lahůdkou.

Vadou na kráse volyňského představení byla až přílišná temporytmická rozvolněnost druhé poloviny samotné hry Hymna. Příčinou byla nepřesnost v návaznostech, zbytečné pauzy mezi odchody a příchody a absence divadelní zkratky, jež by některým scénám vyloženě slušela. Přesto jsme prožili se žďárským souborem příjemné sobotní divadelní odpoledne a myslím, že ho v zásadě prožili i ti, kteří „cimrmanovský“ humor nevyhledávají.

Milan Schejbal

Jako fanynka Formule 1 mám jedinou výhradu – nebyla tam italská hymna.

Simona, Praha

Bylo to skvělé, úžasné, jsou úplně bezvadní.

Berenika

Představení se mi moc líbilo. Bylo hezky udělané, líbil se mi ten úvod, hodil by se i jako vsuvka do nějakých oslav.

Ivana

Nikdy předtím jsem neslyšela tolik informací o historii hymny, a dnes jsem si spoustu věcí uvědomila a mohla jsem si to se souborem zopakovat, to se mi moc líbilo.

Martina, Písek

Líbil se mi hlavně zpěv.

Vendula, Volyně

OPATRNĚ NA TO, CO SI PŘEJEŠ, MŮŽE SE TO SPLNIT

Rozhovor s režisérem Radkem Šedivým

Jak jsi přišel na text Tomáše Svobody?
Začalo to tak, že jsem se ženil a od šéfa našeho souboru (Ludek Horký - pozn. red.) jsem dostal danajský svatební dar, a to možnost začít režírovat inscenaci. V průběhu několika měsíců mi posílal různé texty s tím, že by mělo jít o krátkou jednoaktovku, a maximálně 15 herci. Texty jsem pročítal a tohle na mě z toho množství vypadlo. Srnky mě zaujaly hrozně moc už na první přečtení, pro svou netradičnost. Jsou napsané jako rozhlasová hra a mě bavi-la myšlenka inscenovat to činoherně.

To ses nebál?

Bál, strašně jsem se bál. Ale byla na tom ještě druhá věc, která se mi hrozně moc líbila: velké monology. Díky nim jde o hereckou práci. Protože šlo o režijní debut, tak jsem na to koukal hodně z pohledu herce. A režii jsem si chtěl zkusit, jaké to je z druhé strany.

Jak sis představoval srnky?

Přesně takhle. Přečetl jsem text a věděl jsem, že je to úplně komiksové. Je tam popisnost a skrze ni jsem propadl prvotní myšlence, aby stál na stole nápis „stůl“. Moje manželka Markéta

dělala scénu. Říkali jsme, že by bylo fajn, udělat to z kartónu – černá, bílá – jednoduše tak kopírovat popisnost textu.

Viděl vaše Srnky autor?

Viděl, byl na premiéře. Do určité míry nevím, jak se mu to líbilo, ale byl šťastný, že se jeho hra hraje. Paralelně Srnky dělal on sám na Kladně. Vtipné je, že v roli Sovové jsme obsadili oba stejnou osobu.

Když by za tebou přišla srnka, třeba srnka Lenka, věděl bys co si přát?

Asi bych byl hodně opatrný, dlouho bych nemluvil a dlouho přemýšlel, co si přát. Ale nevím. Nedokážu to takhle od stolu říct. Jak se říká, opatrně na to, co si přeješ, může se to splnit.

To je pro tebe hlavní téma inscenace?

Ne. Téma je pro mě pohádka o lidech, kteří nejsou nebozí svojí vinnou, ale částečně svým přičiněním. Pohádka pro dospělé. Každý má na

konci srnku a může se rozhodnout, co s ní udělá. A že oni jsou blbci a podělají to všichni, kromě Petra, tak to prostě je.

Nevíš, jak přišel Tomáš na klapající víčka?

Říkal, že jel jednou vlakem a pán v kupé, který seděl proti němu, hrozně moc mrkal. Pořád. Tomáš si četl knihu, ale říkal si, že je dobře, že tím nedělá žádný bordel... A taky jel zrovna do Brna. Jinak vymyslel svůj vlastní nový divadelní žánr, kam Srnky řadí, a to je žánr „píčovina“.

-leh-

SRNKY V BRNĚ, ANEB HUDEBNÍ FÉRIE O...

Čtyři nýmandi (či moderně řečeno looseři) s absurdně neobyčejnými osudy, jejichž příběhy se protnou v jednom brněnském sídlištním paneláku. Dirigent, mykolog, vynálezce, úředník finančního úřadu. Jeden magor vedle druhého. Na úvod dlouhý monolog podprůměrného (nebo možná jen zcela obyčejného!) dirigenta s klapajícími umělými očními víčky, poté mozaikovitě vhledy do groteskně pokřivených situací podivuhodných individuí a na závěr čtyři kouzelné srnky, které každému z „pošahané čtyřky“ nakonec splní první přání, které vysloví.

Drama nenabízí o mnoho více, ale na druhou stranu v sobě toto vše má měrou vrchovatou. Tedy snad pohádka pro dospělé? Nebo spíše jen lehká, místy až obscenní hříčka o pár magorech? Nebo scénická groteska o mužských úchylnkách?

Dramatický text Tomáše Svobody se přitom před nějakými pěti lety umístil na 3. pozici v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka a zároveň obdržel Cenu ČRo 3 Vltava. Přes svou provokativnost, lehkost i možnou lacinost tedy zjevně zaujal i zdánlivě „akademické“ osazenstvo porot literárně-dramatické soutěže. Najdeme v něm přitom rovněž ozvuky podobných dílek o lehce úchylných, absurdních outsiders, jakým je například filmová Nuda v Brně režiséra Vladimíra Morávka. Připomeňme proto snad, že autor textu (profesí jinak spíše divadelní režisér) v Brně studoval. Srnky jsou – a autor této recenzi poznámky mluví z osobní zkušenosti – svým způsobem esencí autorova smyslu pro humor, jakýmsi digestem jeho oblíbených „úchylných“ komediálních motivů a záměrně provokativní legráčkou, která se otevřeně neštítí vulgarit či scénickou poznámkou předepsané (stylizované) felaci na scéně. A přes veškeré sympatie, které text může vzbuzovat, není třeba skrývat, že nemá pořádný závěr, neb po stránce dramatické zůstává vskutku stále hříčkou, či možná rozvinutou scénickou črtou...

Inscenace pražského DS Ty-já-tr/HROBESO však dokázala textu vdechnout půvabný scénický život. Především si našla působivou černobílou výtvarnou stylizaci směřující ke komiksu, který lze chápat jako ústrojnou analogii k pojetí typizovaných dramatických postav, či spíše figur(ek). U nich nezáleží až tak na psychologické hloubce jako na jejich vnějšíkové charakterizaci a roli, kterou v jednotlivých situacích sehrávají. Hercům se přesto v inscenaci daří nabídnout plnohodnotné postavy, v nichž lze odhalit i jistou stopu absurdně trapné „tragičnosti“ (ve vší té záplavě groteskna a komična). Je zjevné, že předváděné situace nemají ambici klást hluboké otázky, ani vykládat mezilidské vztahy v genderové (ani jiné) rovině. To bychom Srnkám – ale i srnkám – připisovali funkce a vlastnosti, které snad ani mít nechtějí. Ačkoli zvědavým duchům nic nebrání v tom, aby si na drama i tuto inscenaci vzali nástroje psychoanalýzy a pokusili se odhalit hlubinné pravdy o lidské psyché a najít v ní tuň, v níž se tyto srnky napájí...

A ještě krátké moralizující poučení na závěr: Každý má svou srnku. Tedy přesněji řečeno: každý **muž** má svou srnku. Ale co ženy? Co ty si počnou? Mají naději na svého jelena, jelínka či srnce? Nebo snad na každou čeká jen nějaký ten vůl? Nebo tady nakonec vůbec nejde o zvířátka?

Petr Christov

Mně se to líbilo. Hlubší dojem ještě nemám. O čem to pro mě bylo si taky musím ještě promyslet. Kdyby za mnou přišla srnka, tak bych si přál to, co si přál ten se slečnou Sovovou.

Rudolf z DS Čelakovský Strakonice

Myslím, že to bylo naprosto skvělé představení. Obrovsky překvapivé příběhem, scénou, textem... Bylo to úžasné. Překvapivé mládím a jeho smyslem pro humor.

p. Milota z Klášterce nad Ohří

Líbilo se mi to. Nebudu se nijak odborně vyjadřovat. Měla jsem z toho zvláštní pocit. Člověk se zamyslí nad tím, že si štěstí děláme vlastně sami.

Eva ze Strakonice

Oslnil mě pan z finančního úřadu i pan mykolog, do něho jsem se zakoukala už jako do osmiletého, když si nakrájel hliníkovou vidličku do šedivé omáčky. Pánové byli všichni – i klapající dirigent a vynálezce – zajímaví. Srnky jako laně.

divačka z blízkého okolí

ROZHOVOR

dokončení ze strany 1

...tradiční čínskou medicínu v Číně 11 let. Pět let mají evropskou medicínu a pak tradiční. Tady u nás trvá škola tradiční čínské medicíny 4 až 5 let. Nešlo mi nikdy o to, abych byla akupunkturista. Chtěla jsem se dostat k tomu, jak funguje lidské tělo, a jak je vše propojené. I když jsem do té doby chodila po hlasových workshopech, tak se vždycky dozvím, „jaké“ cvičení funguje, ale nikde ne „proč“ funguje. Když to ale kombinuješ s tím, jak se na celostní medicínu dívají Číňani, najdeš odpověď na otázku, proč to funguje a můžeš si vše spojit do ještě bohatšího diamantu.

Vzala sis z čínské medicíny něco, co potřebuješ pro svou práci?

Z jakéhokoliv systému - je jedno jestli je filozofický nebo lékařský - si najdu to, co pro mě je přínosné. Pro lidi, se kterými dělám, to zafunguje jako berlička, jako opora. Jde o to, abys získal průchodnou rychlejší cestu k tomu, co chceš.

Máš čas ještě na dabing?

V dabingu je teď „krásná“ situace. Naše dabingové platy klesly limitně směrem k nule. Takže už jsme na tom tak, že když jedeš na dabing autem, tak to, co vyděláš, ti nezaplatí benzín. České dabingové herectvo povstalo a přes Hereckou asociaci se snaží určit si alespoň nejnížší možné ceny. Přitom se asi po 25ti letech, kdy se snažilo určit, za jakých okolností budeme pracovat, zjistilo, že to v našem právním řádu není možné. A od těch našich cen se odvozují ceny pro úpravce dialogu, režiséra, a odvozuje se od toho, jakým způsobem se točí, protože náklady na natočení dabingu pro jeden film klesly, tak se šetří i na čase stráveném ve studiu. Pro úpravce to vychází asi tak 10 až 30 Kč za hodinu perné práce. V tu chvíli už to nikdo kvalitní dělat nebude. Právní podmínky vypadají tak, že když se najde skupina herců, kteří se spolu prokazatelně domluví na nejnížších plattech, tak je to kartelová dohoda, která je protizákonná. Herecká asociace se snaží o právní úpravu, ale je to na dlouhý loket. Takže jsme smíření s tím, že dabing umře, že je konec.

Dá se s tím něco dělat?

Jezdíme s Olinou Walló, která mě přivzala ke spolupráci, do Filmové školy v Písku. Máme tam studenty režiséry. Olga jim předává zlatý poklad českého dabingu. Učí je upravovat text, jak se správně pracuje na dabingu, aby za něco stál. Staří režiséři, kteří mají ještě know-how, si ho buď nechali nebo jsou nuceni k tomu, že omezují svou práci a spokojují se s tím, že dostanou text, který není kvalitně upravený, odsedí to ve studiu, ohlídkají synchron, ale na faktickou práci s hercem už nejsou podmínky, peníze, nic.

Kdybys mohla udělit někomu na celém světě žluté tričko, komu bys ho věnovala?

Znáš mě, jsem budhista teoretik, dala bych ho Dalajlámovi, kdyby člověk byl světověj... Kdybych chtěla být česká, tak ho dám Václavu Cílkovi.

-leh-

WEB

Všechna čísla zpravodaje, fotogalerie z představení a další zajímavé informace o Divadelním Pikniku Volyně 2013 najdete na webových stránkách přehlídky:

www.divadelnikipiknik.cz

PROGRAM

Neděle 12. května 2013

10.00 Kladina Kladno / režie: Jiří Homola

J. Homola: Sborovna

12.30 Diskuse (Testosteron + Sborovna)

14.00 Spolek divadla Antonína Vorla Křenovice / režie: Vanda Fuksová

E.-E. Schmitt: Oskar a růžová paní

16.00 Diskuse (Oskar a růžová paní)

Čtvrtek 16. května 2013

19.00 TYJÁTR Horažďovice / režie: Karel Štátný

D. Foley: Z(a)TRACENÁ

22.00 Diskuse (Z(a)TRACENÁ)

Pátek 17. května 2013

09.00 DS Jiráskova divadla Hronov / režie: Miroslav Houštěk

G. B. Shaw: Pygmalion

13.30 Diskuse (Pygmalion)

14.30 DS Tyl Slaná / režie: Martin Bašek

D. Wasserman: Přelet nad kukaččím hnízdem

18.30 Diskuse (Přelet nad kukaččím hnízdem)

19.30 Divadlo Dostavník Přerov / režie: Vlasta Hartlová

T. Pratchett, Z. Hilbert: Maškaráda

23.00 Diskuse (Maškaráda)

Zpravodaj XXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2013. Redakce: Lenka Huláková, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 100 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.